

[Arne Larsen.]

jekter til i alt 151,5 mill. kr., således at den i henhold til egnsudviklingsloven ydede finansieringsbistand repræsenterer ca. 55,6 pct. af de pågældende investeringsbeløb.

Jeg håber ligesom den højtærede handelsminister, at der i og med den nye lovs gennemførelse vil ske langt mere på dette felt end i de forløbne 3½ år, og at den nye lov vil skabe en masse ny aktivitet rundt omkring i landet. Fremdeles er det især i Nordjylland, Vestjylland, Sønderjylland og Maribo amt, at der rent egnsudviklingsmæssigt må sættes ind.

Jeg vil især pege på disse områder, for i Nordjylland findes den største arbejdsløshedsprocent, og her har vi menneskeligt set de største problemer. Hanstholm havns hurtige udbygning vil være af en vis betydning. Også f. eks. i Sønderjylland tror jeg at en særlig kraftig indsats vil være på sin plads. Vi har i forvejen som redskab for erhvervsudviklingen dér den sønderjyske investeringsfond, som har været af betydning, og vi har også set meget godt lokalt initiativ; men bestræbelserne må efter vor opfattelse fortsættes og forstærkes i dette område. Syd for grænsen arbejdes der ihærdigt fra tysk side med „Slesvig-Nordplanen“; de sydligt liggende større tyske byer sætter mange kræfter ind på en forstærket erhvervmæssig udvikling i området lige syd for grænsen. Også her må der modsvarende sættes ind fra dansk side og især i de vestlige amter i Sønderjylland. Folketinget har gennemført loven om Rømø havn; kunne den blive udgangspunktet for en forstærket erhvervmæssig udvikling i området, ville det være ganske godt.

I Maribo amt kan der også snart opstå større problemer. Jeg tænker bl. a. på, at der her, når de store arbejder med fugleflugtslinjen er tilendebragt, vil opstå et ledighedsproblem. Og når sukkerfabrikken i Maribo, som det er bebudet, bliver nedlagt, ja, så kan situationen her blive meget vanskelig for mange mennesker. Så ville det være godt, om man havde fået tid til at skabe basis og muligheder for nye industrier på Lolland, for til den tid vil de være meget påkrævede og ønskelige.

Som tidligere sagt synes vi, at der er meget rigtigt i det fremsatte lovforslag, men det er slet ikke tilstrækkeligt til at sikre en

spredning af industrierne, ikke nok til at hidføre et nyt industrielt klima i de egne af landet, hvor der ikke af sig selv er vokset noget frem. Vi må have langt mere vidtgående foranstaltninger, og vi må fremfor alt have en landsplanlægning, således som andre ærede ordførere også har været inde på; vi må have en koordinering af alle kræfter for at fremme lovens formål. Der er så mange store problemer, der må løses sideordnet med løsningen af de i loven nævnte. Der peges da også flere steder i lovforslagets tekst og bemærkninger på, at noget sådant er påkrævet.

For at fremme en hensigtsmæssig industrilokalisering må man for det første gøre sig klart, hvor man vil have denne industrilokalisering, om man vil skabe nye og større sammenhængende industriregioner, og hvordan man vil fremme en sådan udvikling. Her melder sig f. eks. spørgsmålet om trafikinvesteringerne, som jo er så aktuelt. Hvordan skal dette løses? Hvor skal motor- og hovedvejene placeres for at fremme industrilokaliseringen? Disse spørgsmål hænger efter min opfattelse nøje sammen. Når vi vil fremme industrilokaliseringen i bestemte egne, må vi jo også løse spørgsmålet om boliger til de beskæftigede; der må fremskaffes jord såvel til erhvervs- som til boligbyggeri. Hvordan fremskaffes denne jord? Med den nuværende spekulation i jord er det et alvorligt spørgsmål. Der er fremsat mange tanker om dette problem. De sidste på dette område går ud på, at man måske burde frede al Danmarks jord, og såfremt den sine steder ønskes udnyttet til andet formål, end den i øjeblikket udnyttes til, skal der tilladelse hertil. Man kan vel også løse spørgsmålet ved simpelt hen at sige, at samfundet i alle by- og industrilokaliseringer har forkøbsret til denne jord til vurderingspris. En stopper for jordspekulationen må der i hvert fald til, såfremt alt dette, som vi i dag beskæftiger os med, ikke skal blive alt for urimelig dyrt.

Her vil jeg da også håbe at landets kommuner vil være særdeles aktive og udnytte lovens § 9, hvor der jo gives adgang til lån til opførelse af erhvervsejendomme og til køb af jord. Her er der altså mulighed for at kunne yde en aktiv indsats, og man må håbe, kommunerne vil udnytte denne mulighed. Nogle kommuner, især bykommunerne, har